

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 20 grudnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił zaewidencjonowania na koncie ubezpieczonej A. T. danych o podstawie wymiaru składek i składkach za miesiące 02/2010, (...) i (...) w wysokości po 3990 złotych z tytułu zatrudnienia jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż płatnik składek nie złożył za ubezpieczoną imiennych raportów miesięcznych za miesiące 02/2010, (...) i (...). Na okoliczność ustalenia podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne organ rentowy przeprowadził z ubezpieczoną postępowanie wyjaśniające, zmierzające do ustalenia wysokości wynagrodzenia, jakie otrzymywała ona w tych miesiącach. Oddział nie miał możliwości przeprowadzenia postępowania z płatnikiem składek, ponieważ zaprzestał on prowadzenia działalności. Ubezpieczona złożyła umowę o pracę zawartą w dniu 1 września 2004 roku na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy i wynagrodzeniem 2.400 zł brutto, świadectwo pracy wystawione z na okres od dnia 1 września 2004 roku do dnia

31 maja 2010 roku i PIT – 11 wystawiony na okres od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 30 czerwca 2010 roku. Ubezpieczona nie złożyła natomiast oświadczenia na okoliczność otrzymywanego wynagrodzenia, tj. czy wynagrodzenie otrzymywała na rachunek bankowy, czy też odbierała osobiście w gotówce i w jakim terminie. Natomiast przedłożony PIT – 11 za okres od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia

30 czerwca 2010 roku nie jest dowodem, który może służyć do ustalenia podstaw wymiaru składek w poszczególnych miesiącach danego roku, ponadto zeznanie podatkowe może zawierać kwoty wyłączone z podstawy wymiaru składek. Z uwagi na fakt, że płatnik nie złożył dokumentów rozliczeniowych, a w wyniku podjętych czynności ubezpieczona nie przedłożyła dokumentów potwierdzających wysokość otrzymanych przez nią za miesiące: (...), (...) i (...) przychodów ze stosunku pracy stanowiących podstawę wymiaru składek, organ rentowy pomimo wyczerpania wszystkich dostępnych możliwości nie dokonał ustaleń umożliwiających określenie podstawy wymiaru składek za ww. miesiące z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. Zatem Oddział nie może zaewidencjonować na jej koncie danych o podstawie wymiaru składek i składkach za powyższe miesiące z tytułu zatrudnienia w firmie.

(decyzja k. 37-35v akt ZUS)

Odwołaniem złożonym w dniu 22 stycznia 2018 roku A. T. zaskarżyła decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia

20 grudnia 2017 roku nr (...), w przedmiocie odmowy uwzględnienia wniosku o zaewidencjonowanie na koncie ubezpieczonej danych o podstawie wymiaru składek za miesiące 02/2010, (...) i (...) w wysokości po 3990 złotych za każdy miesiąc. Skarżąca wniosła o zmianę przedmiotowej decyzji i ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w żądanej kwocie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, że w 2010 roku otrzymywała wynagrodzenie za pracę po terminie, częściami, bądź przelewami na rachunek bankowy, bądź gotówką. Pomimo tego otrzymała całe należne jej wynagrodzenie za pracę. Odnośnie spornych miesięcy wskazała, że w miesiącu lutym 2010 roku pracodawca przelewem na jej rachunek bankowy wypłacił jej wynagrodzenie za pracę w częściach w łącznej kwocie 2.100 zł, pozostała część wynagrodzenia została wypłacona w tym miesiącu oraz w pozostałych spornych miesiącach „do ręki” bez pokwitowania. Skarżąca podniosła, że skoro otrzymała PIT -11 to należy przyjąć, że wskazane w nim wynagrodzenie w okresie styczeń – czerwiec 2010 roku otrzymała.

(odwołanie k. 3-8v, potwierdzenie nadania – k.39)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, iż brak jest imiennych raportów miesięcznych dotyczących ubezpieczonej za sporny okres, zaś przedkładane przez nią dowody w postaci rozliczenia PIT i umowa o pracę nie stanowią dowodu potwierdzającego wysokość otrzymanych wynagrodzeń. Jednocześnie organ rentowy podniósł, że po analizie przedłożonych do odwołania potwierdzeń wypłat i przelewów

wydano kolejną decyzję z dnia 16 marca 2018 roku, na mocy której zmieniono przedmiotową decyzję w zakresie podstawy wymiaru składki za luty 2010 roku i ustalono ją na kwotę 2919 zł.

(odpowiedź na odwołanie k. 40-41)

Decyzją nr (...) z dnia 16 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zmienił decyzję nr (...) w ten sposób, że stwierdził, iż miesięczna podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) A. T. z tytułu zatrudnienia jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. za miesiąc luty 2010 roku wynosi 2919 zł, zaś w pozostałej części utrzymał decyzję (...) w mocy. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że z przedłożonych przez ubezpieczoną dokumentów wynika, że na rachunek bankowy w 02/2010r. otrzymała wynagrodzenie w kwocie 2100 netto. Natomiast jak wynika z treści odwołania od decyzji z dnia 29 grudnia 2017 roku pozostałe kwoty zaległego wynagrodzenia za 2010 rok zostały wypłacone gotówką. Na te okoliczności nie zostały jednak przedstawione żadne dowody.

(decyzja k. 45-41v akt ZUS)

Odwołaniem z dnia 25 kwietnia 2018 roku A. T. zaskarżyła decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 29 stycznia 2018 roku nr (...) w części utrzymującej w mocy decyzję nr (...). Skarżąca wniosła o uchylenie decyzji nr (...), w części, w której decyzja nr (...) utrzymuje ją w mocy i zmianę decyzji w sposób tożsamy z żądaniem wynikającym z wcześniejszego odwołania. Nadto ubezpieczona wniosła o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

(odwołanie k. 3-9 akt VIII U 1085/18)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o jego rozpatrzenie łącznie z odwołaniem w sprawie VIII U 760/18.

(odpowiedź na odwołanie k. 13-14v akt VIII U 1085/18)

Postanowieniem z dnia 29 maja 2018 roku Sąd Okręgowy w Łodzi połączył obie sprawy do wspólnego rozpoznania.

(postanowienie k. 17 akt VIII U 1085/18)

Na rozprawach w dnia 10 września 2018 roku, 26 listopada 2018 roku oraz 27 lutego 2019 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie. Pełnomocnik ZUS wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(oświadczenia stron – 00:01:54-00:02:20- płyta CD k. 60, 00:01:24-00:01:40 - płyta CD- k. 88, 00:02:12-00:03:09 - płyta CD k. 125)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. T. została zatrudniona w dniu 1 września 2004 roku w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. (dalej: (...)) na podstawie umowy o pracę czas nieokreślony na stanowisku konsultanta prawnego. Początkowo jej wynagrodzenie miesięczne zostało ustalone na kwotę 2400 złotych wraz z premią uznaniową, a następnie było ono podwyższane kolejnymi aneksami do umowy, aż do kwoty 3990 złotych od dnia 1 sierpnia 2009 roku. Nadto aneksem z dnia 4 lutego 2010 roku pracodawca rozszerzył obowiązki pracownicze wnioskodawczyni na okres 4-28 lutego 2010 roku, jednocześnie oferując dodatkowe wynagrodzenie w kwocie 600 złotych brutto.

(umowa o pracę k. 9, aneksy do umowy k. 10-15, lista płac k. 18-19, przesłuchanie ubezpieczonej 00:04:22-00:09:54 - płyta CD k. 125 w zw. z 00:02:20-00:28:44 - płyta CD k. 56)

Stosunek pracy A. T. (wówczas używającej nazwiska (...)) ustał z dniem 31 maja 2010 roku. W świadectwie pracy wskazano, że stosunek pracy ustał wskutek wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę z przyczyn nieleżących po stronie pracownika, tj. z powodu likwidacji stanowiska pracy.

(świadectwo pracy k. 17)

W dniu 22 lutego 2010 roku A. T. wniosła do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi pozew o zapłatę przeciwko (...), w którym domagała się zasądzenie na swoją rzecz kwoty 1100 złotych tytułem części wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2010 roku obejmującą kwotę netto. W uzasadnieniu żądania A. T. wskazała, iż rozwiązała stosunek o pracę z pracodawcą z jego winy bez zachowania terminu wypowiedzenia, gdyż pracodawca od roku nieregularnie wypłaca wynagrodzenia i nie odprowadza do ZUS składek. Na mocy porozumienia zobowiązała się jednak świadczyć pracę do dnia 31 maja 2010 roku. Przedmiotowy pozew został cofnięty przez powódkę pismem z dnia 15 marca 2010 roku wobec spełnienia świadczenia przez pracodawcę po wytoczeniu powództwa. A. T. przedstawiła potwierdzenia wypłat (zarówno gotówkowych jak i przelewów) każdej z części wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2010 roku.

(w aktach sprawy X P 146/10 SR Łódź-Śródmieście: pozew k. 2-3, pismo o cofnięciu pozwu k. 32, potwierdzenia wpłat k. 17-19 i k. 33-36)

W dniu 15 lutego 2010 roku A. T. zawarła z (...) porozumienia, w którym strony potwierdziły złożenie przez ubezpieczoną oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w dniu 15 lutego 2010 roku i jednocześnie zgodnie zmieniły sposób rozwiązania umowy o pracę na wypowiedzenie przez pracodawcę z przyczyn nieleżących po stronie pracownika. W porozumieniu tym pracodawca zobowiązał się wypłacać wynagrodzenie za miesiące luty-maj 2010 roku w ten sposób, że kwoty po 1200 złotych miały być płatne do 4 dnia miesiąca, zaś pozostałe części wynagrodzenia do 10 dnia miesiąca. O zachowaniu terminów płatności miała decydować „data wpływu środków na rachunek bankowy Pracownika”.

(porozumienie k. 22-22v)

(...) przelało na rachunek bankowy A. T. następujące kwoty (w nawiasach daty księgowania) tytułem wynagrodzeń:

- a) 1000 zł (4 stycznia 2010 roku);
- b) 350 zł (8 stycznia 2010 roku);
- c) 300 zł (14 stycznia 2010 roku);
- d) 300 zł (21 stycznia 2010 roku);
- e) 300 zł (21 stycznia 2010 roku);

łącznie w styczniu 2010 roku 2250 zł

- f) 250 zł (5 lutego 2010 roku);
- g) 750 zł (5 lutego 2010 roku);
- h) 300 zł (11 lutego 2010 roku);
- i) 110 zł (17 lutego 2010 roku);
- j) 190 zł (17 lutego 2010 roku);
- k) 250 zł (22 lutego 2010 roku);

l) 50 zł (23 lutego 2010 roku);

m) 200 zł (25 lutego 2010 roku);

łącznie w lutym 2010 roku 2100 zł

n) 400 zł (1 marca 2010 roku);

o) 300 zł (12 marca 2010 roku);

p) 200 zł (18 marca 2010 roku);

q) 300 zł (18 marca 2010 roku);

r) 264,25 zł (23 marca 2010 roku);

łącznie w marcu 2010 roku 1464,25 zł

s) 250 zł (18 maja 2010 roku);

(wyciąg z rachunku bankowego k. 23-32)

W dniu 18 i 24 maja 2010 roku odwołująca potwierdziła na dowodach KW, że otrzymała wynagrodzenie za kwiecień 2010 roku w kwotach: 950 zł i 200 zł.

(potwierdzenia KW – k.51)

W kwietniu 2010 roku wnioskodawczyni dokonała wpłat własnych na rachunek bankowy w kwotach: 530 zł, 400 zł, 2000 zł, natomiast w czerwcu 2010 roku w kwotach: 550 zł, 300 zł, 450 zł.

(historia rachunku – k.52-53)

W dniu 10 czerwca 2010 roku A. T. (wówczas używająca nazwiska (...)) zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę o współpracy, na mocy której zobowiązała się do wykonywania na rzecz zleceniodawcy na podstawie ustnych, czy też pisemnych poleceń czynności polegających na sporządzaniu pozwów w postępowaniu nakazowym i upominawczym, sporządzaniu innych pism procesowych w toku postępowania nakazowego i upominawczego, przekazywania informacji pracownikom zleceniodawcy w zakresie dokumentów, jakie należy złożyć i czynności, jakie należy wykonać w w/w postępowaniach. Powyższa umowa została rozwiązana przez wnioskodawczynię z dniem 31 sierpnia 2010 roku za wypowiedzeniem.

(umowa o współpracy – k.97, wypowiedzenie – k.98)

W dokumencie zatytułowanym „zestawienie wynagrodzenia pracownika za rok 2010” pracodawca wskazał, że wysokość wynagrodzenia wnioskodawczyni za okresy: styczeń – luty, kwiecień – maj wynosiła 3.990 zł brutto, a za marzec – 4590 zł brutto.

(zestawienie – k.18)

Pismem z dnia 2 listopada 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. potwierdził, iż A. T. od dnia 1 września 2004 roku podlega ubezpieczeniom społecznym; jako podstawę wymiaru składek za kwiecień 2010 roku wskazano 0 zł, a nadto w uwagach podniesiono, iż brak jest dokumentu rozliczeniowego za luty 2010 roku. W informacji tej brak było danych o czerwcu 2010 roku.

(pismo k. 33-35)

W informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy z okres 1 stycznia 2010-30 czerwca 2010 roku płatnik- (...) jako przychód ze stosunku pracy A. T. wskazał kwotę 24540 złotych.

(formularz PIT k. 37-37v)

Z dniem 9 czerwca 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. została wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego.

(dane – k.17 akt ZUS)

Wnioskiem z dnia 5 listopada 2017 roku A. T. wniosła o wydanie decyzji dotyczącej korekty stanu jej konta ubezpieczeniowego za miesiące luty, kwiecień oraz czerwiec 2010 roku.

(wniosek k. 21-19 akt ZUS)

Zaskarżoną decyzją z dnia 20 grudnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił zaewidencjonowania na koncie ubezpieczonej A. T. danych o podstawie wymiaru składek i składkach za miesiące 02/2010, (...) i (...) w wysokości po 3990 złotych z tytułu zatrudnienia jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż płatnik składek nie złożył za ubezpieczoną imiennych raportów miesięcznych za miesiące 02/2010, (...) i (...). Na okoliczność ustalenia podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne organ rentowy przeprowadził z ubezpieczoną postępowanie wyjaśniające, zmierzające do ustalenia wysokości wynagrodzenia, jakie otrzymywała ona w tych miesiącach. Oddział nie miał możliwości przeprowadzenia postępowania z płatnikiem składek, ponieważ zaprzestał on prowadzenia działalności. Ubezpieczona złożyła umowę o pracę zawartą w dniu 1 września 2004 roku na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy i wynagrodzeniem 2.400 zł brutto, świadectwo pracy wystawione z na okres od dnia 1 września 2004 roku do dnia

31 maja 2010 roku i PIT – 11 wystawiony na okres od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 30 czerwca 2010 roku. Ubezpieczona nie złożyła natomiast oświadczenia na okoliczność otrzymywanego wynagrodzenia, tj. czy wynagrodzenie otrzymywała na rachunek bankowy, czy też odbierała osobiście w gotówce i w jakim terminie. Natomiast przedłożony PIT – 11 za okres od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia

30 czerwca 2010 roku nie jest dowodem, który może służyć do ustalenia podstaw wymiaru składek w poszczególnych miesiącach danego roku, ponadto zeznanie podatkowe może zawierać kwoty wyłączone z podstawy wymiaru składek. Z uwagi na fakt, że płatnik nie złożył dokumentów rozliczeniowych, a w wyniku podjętych czynności ubezpieczona nie przedłożyła dokumentów potwierdzających wysokość otrzymanych przez nią za miesiące: (...), (...) i (...) przychodów ze stosunku pracy stanowiących podstawę wymiaru składek, organ rentowy pomimo wyczerpania wszystkich dostępnych możliwości nie dokonał ustaleń umożliwiających określenie podstawy wymiaru składek za ww. miesiące z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. Zatem Oddział nie może zaewidencjonować na jej koncie danych o podstawie wymiaru składek i składkach za powyższe miesiące z tytułu zatrudnienia w firmie.

(decyzja k. 37-35v akt ZUS)

Zaskarżoną decyzją nr (...) z dnia 16 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zmienił decyzję nr (...) w ten sposób, że stwierdził, iż miesięczna podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) A. T. z tytułu zatrudnienia jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. za miesiąc luty 2010 roku wynosi 2919 zł, zaś w pozostałej części utrzymał decyzję (...) w mocy. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że z przedłożonych przez ubezpieczoną dokumentów wynika, że na rachunek bankowy w 02/2010r. otrzymała wynagrodzenie w kwocie 2100 netto. Natomiast jak wynika z treści odwołania od decyzji z dnia 29 grudnia 2017 roku pozostałe kwoty zaległego wynagrodzenia za 2010 rok zostały wypłacone gotówką. Na te okoliczności nie zostały jednak przedstawione żadne dowody.

(decyzja k. 45-41v akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów stanowiących dowody z dokumentów, gdyż nie były one kwestionowane przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia im wiary.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczyni w zakresie, w jakim wskazywała ona, iż otrzymała w spornych miesiącach wynagrodzenie w kwotach podanych w odwołaniach, tj. w każdym miesiącu kwotę 3990 zł brutto. Nie przedstawiła ona bowiem wiarygodnych dowodów na powyższe (z wyjątkiem potwierdzenia wpłat na konto w lutym 2010 roku w łącznej kwocie 2100 zł netto – uwzględnionej w decyzji z dnia 16 marca 2018 roku jako kwota 2919 zł brutto), a jedyne przez nią zaprezentowane dowody wskazują albo za istnieniem wierzytelności względem ówczesnego pracodawcy w tych właśnie kwotach (umowa o pracę i aneksy, zestawienie wysokości wynagrodzeń) albo, że właśnie od tych kwot pracodawca naliczał ubezpieczonej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych (PIT). Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczyni, że w spornych miesiącach, tj. w kwietniu i czerwcu 2010 roku otrzymała w formie wypłaty do ręki pełną kwotę wynagrodzenia 3990 zł brutto, a w lutym 2010 roku w tej samej formie pozostała brakującą kwotę, gdyż na tą okoliczność nie przedstawiła ona żadnej dokumentacji. Dowodem na takie wypłaty nie jest w szczególności historia wpłat dokonywanych przez ubezpieczoną na własne konto, bowiem wpłacone kwoty w poszczególnych miesiącach nie odpowiadają pełnej kwocie wynagrodzenia, które miała otrzymać w tych miesiącach, a nadto brak jest jakichkolwiek wiadomości o pochodzeniu wpłacanych w ten sposób pieniędzy, tj., że skarżąca otrzymała je tytułem wynagrodzenia za pracę. Dowodem na otrzymanie kwot wynagrodzenia w spornych miesiącach nie może być także zeznanie PIT - 11, gdyż może zawierać ono również składniki wynagrodzenia nie składające się na podstawę wymiaru składek.

Należy także podkreślić, że zeznania odwołującej w zakresie dokonywanych wypłat są w tej części sprzeczne z zeznaniami świadka – byłego prezesa (...). Wnioskodawczyni zeznała bowiem, że od kwietnia 2010 roku to ona zajmowała się kasą spółki i wypłacała sobie oraz pracownikom wynagrodzenie za pracę oraz wystawiała dokumenty KW i KP. Natomiast świadek A. H. zeznał, że w 2010 roku to on wypłacał pracownikom wynagrodzenia w formie gotówkowej – w transzach, w tym również A. T.. Z uwagi na powyższe sprzeczności zeznania wnioskodawczyni, jak i świadka nie zasługują na wiarę w tej części.

Poza tym zeznania świadka A. H. są na dużym poziomie ogólności, świadek wskazał jedynie, że wynagrodzenia za pracę zostały wypłacone wszystkim pracownikom, z tym że nie pamięta dokładnie kiedy i w jakich wysokościach. Powyższe stwierdzenie przemawia za uznaniem, iż świadek w swoich zeznaniach kieruje się raczej swoim przekonaniem o przebiegu wydarzeń, nie zaś odtwarza je z pamięci.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Odwołania jako niezasadne podlegały oddaleniu.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2019.300 t.j. z dnia 2019.02.18) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych pracowników stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy (z wyłączeniem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną oraz zasiłków oraz składników wynagrodzeń wskazanych w § 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe - Dz.U.2017.1949 t.j. z dnia 2017.10.19).

Stosownie zaś do art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U.2018.1509 t.j. z dnia 2018.08.08) za przychody ze stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich

wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Z definicji pojęcia przychodu jako świadczenia otrzymanego, czy też w niektórych przypadkach postawionego do dyspozycji należy też wnosić o momencie jego uzyskania. Konieczne jest zatem określenie momentu uzyskania przychodu, by przyporządkować przychód do danego okresu rozliczeniowego (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 10 listopada 2016 r., III AUa 542/16, Lex nr 2162894).

Powyższe przepisy bezsprzecznie potwierdzają, iż niedopuszczalne jest uwzględnianie w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników jakichkolwiek należności, które nie stały się przychodem ze stosunku pracy w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Za powstanie przychodu nie może być uznane samo posiadanie na podstawie stosunku pracy przez pracownika roszczenia o należności pieniężne od pracodawcy. Przychód powstaje dopiero w momencie rzeczywistego otrzymania lub pozostawienia do dyspozycji podatnika tych należności. Dlatego też przy ustalaniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla pracownika istotne jest, czy powstał przychód z tytułu stosunku pracy, a więc czy nastąpiła wypłata należności lub jej pozostawienie do dyspozycji ubezpieczonego. Uznanie, że w podstawie wymiaru składek powinny być uwzględniane należności przysługujące pracownikowi, pomimo, że nie zostały wypłacone ani pozostawione do jego dyspozycji nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach.

Konsekwencją brzmienia art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych jest uregulowanie zawarte w § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 2008 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2008.78.465 z dnia 2008.05.07) zgodnie z którym, dla każdego ubezpieczonego, którego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, płatnik składek w raporcie lub imiennym raporcie miesięcznym korygującym, o którym mowa w ustawie, zwanym dalej "raportem korygującym", oraz w deklaracji i deklaracji rozliczeniowej korygującej, o której mowa w ustawie, zwanej dalej "deklaracją korygującą", uwzględnia należne składki na ubezpieczenia społeczne od wszystkich dokonanych lub postawionych do dyspozycji ubezpieczonego wypłat - od pierwszego do ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego, którego deklaracja dotyczy - stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Przepis ten rozstrzyga, iż w dokumentach rozliczeniowych należność pracownika z tytułu stosunku pracy w rozumieniu przepisów prawa pracy może być dla celów ubezpieczeniowych uwzględniona w podstawie wymiaru składek dopiero w miesiącu, w którym została wypłacona lub pozostawiona do dyspozycji pracownika. W konsekwencji, gdy w danym miesiącu brak jest przychodu z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, to brak jest również podstawy wymiaru składek.

Zgodnie z art.81 ust.1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2018r., poz.1510) Do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników, stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem, że z tej podstawy nie wyłącza się wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną oraz nie stosuje się ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych.

Stosownie do art.47 ust.1 pkt.3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek opłacający składkę nie tylko za siebie jest zobowiązany przysyłać w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłacać składki za dany miesiąc nie później niż do 15 dnia następnego miesiąca.

Rzecz jasna w sytuacji, gdy brak jest takiego raportu lub zawiera on nieprawidłowe dane, organ rentowy i Sąd są uprawnione do ustalania podstawy wymiaru składek o inne źródła dowodowe, z tym, że art. 50 ust. 2j ustawy o

systemie ubezpieczeń społecznych wskazuje, iż wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne nie może być udowodniana zeznaniami świadków.

Zatem dla wykazania rzeczywiście wypłaconego ubezpieczonej wynagrodzenia w miesiącach luty, kwiecień i czerwiec 2010 roku konieczne jest przedstawienie pozaosobowego materiału dowodowego. Jak już wcześniej wskazano zarówno umowa o pracę (z aneksami), jak i zestawienie wynagrodzeń (wobec nie wskazania na niej adnotacji o wypłaceniu danej kwoty) nie są dowodami na wysokość faktycznie wypłaconego wynagrodzenia, a jedynie na wysokość ewentualnej wierzytelności pracownika przeciwko pracodawcy.

Dowodem takim jest natomiast wyciąg bankowy – lecz oczywiście jedynie w zakresie w jakim wskazuje on, że dana operacja finansowa jest wypłatą wynagrodzenia. Samodzielna wpłata kwoty niewiadomego pochodzenia na rachunek bankowy nie może być utożsamiana z wypłatą wynagrodzenia przez pracodawcę i z tych powodów, Sąd nie mógł uznać, by pozycje z wyciągu bankowego stanowiące wpłaty własne udowodniały wypłacenie wynagrodzeń w spornym okresie.

Podobnie dowodem na wysokość wypłaconego wynagrodzenia nie jest zeznanie PIT -11, gdyż może zawierać ono również składniki wynagrodzenia nie składające się na podstawę wymiaru składek.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 zd. 1 k.p.c., to na stronie spoczywał ciężar udowodnienia wszystkich istotnych w sprawie okoliczności (art. 227 k.p.c.) i obowiązek przedstawienia wszystkich dowodów na ich wykazanie (art. 3 k.p.c.), jako na osobie wywodzącej z danego faktu skutki prawne (zob. wyrok SN z 17.12.1996r., I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r./6-7/76). Są to naczelne zasady postępowania dowodowego obciążające w postępowaniu sądowym stronę, która z danego faktu wywodzi dla siebie określone skutki prawne. Jeżeli w toku postępowania strona nie udowodni przytoczonych przez siebie twierdzeń, wówczas nie będą one mogły stanowić podstawy zapadłego rozstrzygnięcia Sądu. Obecnie, przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z 1 marca 1996 roku o zmianie kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189), rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). /por. wyrok SN z 23.07.2003r., II CK 320/01, LEX nr 1129330/.

Skoro to ubezpieczona wywodziła, iż w spornych miesiącach otrzymała wynagrodzenia w kwotach po 3990 złotych to na niej spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, któremu to ciężarowi nie sprostała w toku postępowania.

Należy w tym miejscu wskazać, iż ubezpieczona podnosiła, iż pracodawca wynagrodzenia wypłacał w ratach i po terminie. Skoro zaś nie wiadomo w jakich dniach, a nawet miesiącach miałyby być wypłacone wynagrodzenia to nie sposób ustalić, do którego miesiąca należałoby przypisać tak ustaloną podstawę wymiaru. Nadto, wobec opóźnień w wypłatach, nie sposób ustalić, czy część spornego, niezawidencjonowanego wynagrodzenia, nie została już uwzględniona w istniejących miesięcznych raportach.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczenia Społecznych I Oddziału w Ł..

Mając na uwadze wynik postępowania Sąd o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) i zasądził od ubezpieczonej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. wnioskodawczyni

28.03.2019r.